

อนุสัญญาาระหว่างประเทศว่าด้วย
การคุ้มครองบุคคลทุกคน
จากการบังคับให้หายสาบสูญ

(International Convention for the Protection of
All Persons from Enforced Disappearance : CED)

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
กระทรวงยุติธรรม

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ

อนุสัญญาาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคน
จากการบังคับให้หายสาบสูญ
(ฉบับภาษาอังกฤษ)

International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance

Preamble

The States Parties to this Convention,

Considering the obligation of States under the Charter of the United Nations to promote universal respect for, and observance of, human rights and fundamental freedoms,

Having regard to the Universal Declaration of Human Rights,

Recalling the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, the International Covenant on Civil and Political Rights and the other relevant international instruments in the fields of human rights, humanitarian law and international criminal law,

Also recalling the Declaration on the Protection of All Persons from Enforced Disappearance adopted by the General Assembly of the United Nations in its resolution 47/133 of 18 December 1992,

Aware of the extreme seriousness of enforced disappearance, which constitutes a crime and, in certain circumstances defined in international law, a crime against humanity,

Determined to prevent enforced disappearances and to combat impunity for the crime of enforced disappearance,

Considering the right of any person not to be subjected to enforced disappearance, the right of victims to justice and to reparation,

Affirming the right of any victim to know the truth about the circumstances of an enforced disappearance and the fate of the disappeared person, and the right to freedom to seek, receive and impart information to this end,

Have agreed on the following articles:

Part I

Article 1

1. No one shall be subjected to enforced disappearance.
2. No exceptional circumstances whatsoever, whether a state of war or a threat of war, internal political instability or any other public emergency, may be invoked as a justification for enforced disappearance.

Article 2

For the purposes of this Convention, "enforced disappearance" is considered to be the arrest, detention, abduction or any other form of deprivation of liberty by agents of the State or by persons or groups of persons acting with the authorization, support or acquiescence of the State, followed by a refusal to acknowledge the deprivation of liberty or by concealment of the fate or whereabouts of the disappeared person, which place such a person outside the protection of the law.

Article 3

Each State Party shall take appropriate measures to investigate acts defined in article 2 committed by persons or groups of persons acting without

the authorization, support or acquiescence of the State and to bring those responsible to justice.

Article 4

Each State Party shall take the necessary measures to ensure that enforced disappearance constitutes an offence under its criminal law.

Article 5

The widespread or systematic practice of enforced disappearance constitutes a crime against humanity as defined in applicable international law and shall attract the consequences provided for under such applicable international law.

Article 6

1. Each State Party shall take the necessary measures to hold criminally responsible at least:

(a) Any person who commits, orders, solicits or induces the commission of, attempts to commit, is an accomplice to or participates in an enforced disappearance;

(b) A superior who:

(i) Knew, or consciously disregarded information which clearly indicated, that subordinates under his or her effective authority and control were committing or about to commit a crime of enforced disappearance;

(ii) Exercised effective responsibility for and control over activities which were concerned with the crime of enforced disappearance; and

(iii) Failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress the commission of an enforced disappearance or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution;

(c) Subparagraph (b) above is without prejudice to the higher standards of responsibility applicable under relevant international law to a military commander or to a person effectively acting as a military commander.

2. No order or instruction from any public authority, civilian, military or other, may be invoked to justify an offence of enforced disappearance.

Article 7

1. Each State Party shall make the offence of enforced disappearance punishable by appropriate penalties which take into account its extreme seriousness.

2. Each State Party may establish:

(a) Mitigating circumstances, in particular for persons who, having been implicated in the commission of an enforced disappearance, effectively contribute to bringing the disappeared person forward alive or make it possible to clarify cases of enforced disappearance or to identify the perpetrators of an enforced disappearance;

(b) Without prejudice to other criminal procedures, aggravating circumstances, in particular in the event of the death of the disappeared person or the commission of an enforced disappearance in respect of pregnant

women, minors, persons with disabilities or other particularly vulnerable persons.

Article 8

Without prejudice to article 5,

1. A State Party which applies a statute of limitations in respect of enforced disappearance shall take the necessary measures to ensure that the term of limitation for criminal proceedings:

(a) Is of long duration and is proportionate to the extreme seriousness of this offence;

(b) Commences from the moment when the offence of enforced disappearance ceases, taking into account its continuous nature.

2. Each State Party shall guarantee the right of victims of enforced disappearance to an effective remedy during the term of limitation.

Article 9

1. Each State Party shall take the necessary measures to establish its competence to exercise jurisdiction over the offence of enforced disappearance:

(a) When the offence is committed in any territory under its jurisdiction or on board a ship or aircraft registered in that State;

(b) When the alleged offender is one of its nationals;

(c) When the disappeared person is one of its nationals and the State Party considers it appropriate.

2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its competence to exercise jurisdiction over the offence of enforced disappearance when the alleged offender is present in any territory under its jurisdiction, unless it extradites or surrenders him or her to another State in accordance with its international obligations or surrenders him or her to an international criminal tribunal whose jurisdiction it has recognized.

3. This Convention does not exclude any additional criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 10

1. Upon being satisfied, after an examination of the information available to it, that the circumstances so warrant, any State Party in whose territory a person suspected of having committed an offence of enforced disappearance is present shall take him or her into custody or take such other legal measures as are necessary to ensure his or her presence. The custody and other legal measures shall be as provided for in the law of that State Party but may be maintained only for such time as is necessary to ensure the person's presence at criminal, surrender or extradition proceedings.

2. A State Party which has taken the measures referred to in paragraph 1 of this article shall immediately carry out a preliminary inquiry or investigations to establish the facts. It shall notify the States Parties referred to in article 9, paragraph 1, of the measures it has taken in pursuance of paragraph 1 of this article, including detention and the circumstances

warranting detention, and of the findings of its preliminary inquiry or its investigations, indicating whether it intends to exercise its jurisdiction.

3. Any person in custody pursuant to paragraph 1 of this article may communicate immediately with the nearest appropriate representative of the State of which he or she is a national, or, if he or she is a stateless person, with the representative of the State where he or she usually resides.

Article 11

1. The State Party in the territory under whose jurisdiction a person alleged to have committed an offence of enforced disappearance is found shall, if it does not extradite that person or surrender him or her to another State in accordance with its international obligations or surrender him or her to an international criminal tribunal whose jurisdiction it has recognized, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution.

2. These authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any ordinary offence of a serious nature under the law of that State Party. In the cases referred to in article 9, paragraph 2, the standards of evidence required for prosecution and conviction shall in no way be less stringent than those which apply in the cases referred to in article 9, paragraph 1.

3. Any person against whom proceedings are brought in connection with an offence of enforced disappearance shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings. Any person tried for an offence of enforced disappearance shall benefit from a fair trial before a competent, independent and impartial court or tribunal established by law.

Article 12

1. Each State Party shall ensure that any individual who alleges that a person has been subjected to enforced disappearance has the right to report the facts to the competent authorities, which shall examine the allegation promptly and impartially and, where necessary, undertake without delay a thorough and impartial investigation. Appropriate steps shall be taken, where necessary, to ensure that the complainant, witnesses, relatives of the disappeared person and their defence counsel, as well as persons participating in the investigation, are protected against all ill-treatment or intimidation as a consequence of the complaint or any evidence given.

2. Where there are reasonable grounds for believing that a person has been subjected to enforced disappearance, the authorities referred to in paragraph 1 of this article shall undertake an investigation, even if there has been no formal complaint.

3. Each State Party shall ensure that the authorities referred to in paragraph 1 of this article:

(a) Have the necessary powers and resources to conduct the investigation effectively, including access to the documentation and other information relevant to their investigation;

(b) Have access, if necessary with the prior authorization of a judicial authority, which shall rule promptly on the matter, to any place of detention or any other place where there are reasonable grounds to believe that the disappeared person may be present.

4. Each State Party shall take the necessary measures to prevent and sanction acts that hinder the conduct of an investigation. It shall ensure in particular that persons suspected of having committed an offence of enforced disappearance are not in a position to influence the progress of an investigation by means of pressure or acts of intimidation or reprisal aimed at the complainant, witnesses, relatives of the disappeared person or their defence counsel, or at persons participating in the investigation.

Article 13

1. For the purposes of extradition between States Parties, the offence of enforced disappearance shall not be regarded as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition based on such an offence may not be refused on these grounds alone.

2. The offence of enforced disappearance shall be deemed to be included as an extraditable offence in any extradition treaty existing between States Parties before the entry into force of this Convention.

3. States Parties undertake to include the offence of enforced disappearance as an extraditable offence in any extradition treaty subsequently to be concluded between them.

4. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention as the necessary legal basis for extradition in respect of the offence of enforced disappearance.

5. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offence of enforced disappearance as an extraditable offence between themselves.

6. Extradition shall, in all cases, be subject to the conditions provided for by the law of the requested State Party or by applicable extradition treaties, including, in particular, conditions relating to the minimum penalty requirement for extradition and the grounds upon which the requested State Party may refuse extradition or make it subject to certain conditions.

7. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's sex, race, religion, nationality, ethnic origin, political opinions or membership of a particular social group, or that compliance with the request would cause harm to that person for any one of these reasons.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of mutual legal assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of an offence of enforced disappearance, including the supply of all evidence at their disposal that is necessary for the proceedings.

2. Such mutual legal assistance shall be subject to the conditions provided for by the domestic law of the requested State Party or by applicable treaties on mutual legal assistance, including, in particular, the conditions in

relation to the grounds upon which the requested State Party may refuse to grant mutual legal assistance or may make it subject to conditions.

Article 15

States Parties shall cooperate with each other and shall afford one another the greatest measure of mutual assistance with a view to assisting victims of enforced disappearance, and in searching for, locating and releasing disappeared persons and, in the event of death, in exhuming and identifying them and returning their remains.

Article 16

1. No State Party shall expel, return ("refouler"), surrender or extradite a person to another State where there are substantial grounds for believing that he or she would be in danger of being subjected to enforced disappearance.

2. For the purpose of determining whether there are such grounds, the competent authorities shall take into account all relevant considerations, including, where applicable, the existence in the State concerned of a consistent pattern of gross, flagrant or mass violations of human rights or of serious violations of international humanitarian law.

Article 17

1. No one shall be held in secret detention.

2. Without prejudice to other international obligations of the State Party with regard to the deprivation of liberty, each State Party shall, in its legislation:

(a) Establish the conditions under which orders of deprivation of liberty may be given;

(b) Indicate those authorities authorized to order the deprivation of liberty;

(c) Guarantee that any person deprived of liberty shall be held solely in officially recognized and supervised places of deprivation of liberty;

(d) Guarantee that any person deprived of liberty shall be authorized to communicate with and be visited by his or her family, counsel or any other person of his or her choice, subject only to the conditions established by law, or, if he or she is a foreigner, to communicate with his or her consular authorities, in accordance with applicable international law;

(e) Guarantee access by the competent and legally authorized authorities and institutions to the places where persons are deprived of liberty, if necessary with prior authorization from a judicial authority;

(f) Guarantee that any person deprived of liberty or, in the case of a suspected enforced disappearance, since the person deprived of liberty is not able to exercise this right, any persons with a legitimate interest, such as relatives of the person deprived of liberty, their representatives or their counsel, shall, in all circumstances, be entitled to take proceedings before a court, in order that the court may decide without delay on the lawfulness of the deprivation of liberty and order the person's release if such deprivation of liberty is not lawful.

3. Each State Party shall assure the compilation and maintenance of one or more up-to-date official registers and/or records of persons deprived of

liberty, which shall be made promptly available, upon request, to any judicial or other competent authority or institution authorized for that purpose by the law of the State Party concerned or any relevant international legal instrument to which the State concerned is a party. The information contained therein shall include, as a minimum:

- (a) The identity of the person deprived of liberty;
- (b) The date, time and place where the person was deprived of liberty and the identity of the authority that deprived the person of liberty;
- (c) The authority that ordered the deprivation of liberty and the grounds for the deprivation of liberty;
- (d) The authority responsible for supervising the deprivation of liberty;
- (e) The place of deprivation of liberty, the date and time of admission to the place of deprivation of liberty and the authority responsible for the place of deprivation of liberty;
- (f) Elements relating to the state of health of the person deprived of liberty;
- (g) In the event of death during the deprivation of liberty, the circumstances and cause of death and the destination of the remains;
- (h) The date and time of release or transfer to another place of detention, the destination and the authority responsible for the transfer.

Article 18

1. Subject to articles 19 and 20, each State Party shall guarantee to any person with a legitimate interest in this information, such as relatives of the person deprived of liberty, their representatives or their counsel, access to at least the following information:

- (a) The authority that ordered the deprivation of liberty;
- (b) The date, time and place where the person was deprived of liberty and admitted to the place of deprivation of liberty;
- (c) The authority responsible for supervising the deprivation of liberty;
- (d) The whereabouts of the person deprived of liberty, including, in the event of a transfer to another place of deprivation of liberty, the destination and the authority responsible for the transfer;
- (e) The date, time and place of release;
- (f) Elements relating to the state of health of the person deprived of liberty;
- (g) In the event of death during the deprivation of liberty, the circumstances and cause of death and the destination of the remains.

2. Appropriate measures shall be taken, where necessary, to protect the persons referred to in paragraph 1 of this article, as well as persons participating in the investigation, from any ill-treatment, intimidation or sanction as a result of the search for information concerning a person deprived of liberty.

Article 19

1. Personal information, including medical and genetic data, which is collected and/or transmitted within the framework of the search for a disappeared person shall not be used or made available for purposes other than the search for the disappeared person. This is without prejudice to the use of such information in criminal proceedings relating to an offence of enforced disappearance or the exercise of the right to obtain reparation.

2. The collection, processing, use and storage of personal information, including medical and genetic data, shall not infringe or have the effect of infringing the human rights, fundamental freedoms or human dignity of an individual.

Article 20

1. Only where a person is under the protection of the law and the deprivation of liberty is subject to judicial control may the right to information referred to in article 18 be restricted, on an exceptional basis, where strictly necessary and where provided for by law, and if the transmission of the information would adversely affect the privacy or safety of the person, hinder a criminal investigation, or for other equivalent reasons in accordance with the law, and in conformity with applicable international law and with the objectives of this Convention. In no case shall there be restrictions on the right to information referred to in article 18 that could constitute conduct defined in article 2 or be in violation of article 17, paragraph 1.

2. Without prejudice to consideration of the lawfulness of the deprivation of a person's liberty, States Parties shall guarantee to the persons referred to in article 18, paragraph 1, the right to a prompt and effective judicial remedy as a means of obtaining without delay the information referred to in article 18, paragraph 1. This right to a remedy may not be suspended or restricted in any circumstances.

Article 21

Each State Party shall take the necessary measures to ensure that persons deprived of liberty are released in a manner permitting reliable verification that they have actually been released. Each State Party shall also take the necessary measures to assure the physical integrity of such persons and their ability to exercise fully their rights at the time of release, without prejudice to any obligations to which such persons may be subject under national law.

Article 22

Without prejudice to article 6, each State Party shall take the necessary measures to prevent and impose sanctions for the following conduct:

(a) Delaying or obstructing the remedies referred to in article 17, paragraph 2 (f), and article 20, paragraph 2;

(b) Failure to record the deprivation of liberty of any person, or the recording of any information which the official responsible for the official register knew or should have known to be inaccurate;

(c) Refusal to provide information on the deprivation of liberty of a person, or the provision of inaccurate information, even though the legal requirements for providing such information have been met.

Article 23

1. Each State Party shall ensure that the training of law enforcement personnel, civil or military, medical personnel, public officials and other persons who may be involved in the custody or treatment of any person deprived of liberty includes the necessary education and information regarding the relevant provisions of this Convention, in order to:

- (a) Prevent the involvement of such officials in enforced disappearances;
- (b) Emphasize the importance of prevention and investigations in relation to enforced disappearances;
- (c) Ensure that the urgent need to resolve cases of enforced disappearance is recognized.

2. Each State Party shall ensure that orders or instructions prescribing, authorizing or encouraging enforced disappearance are prohibited. Each State Party shall guarantee that a person who refuses to obey such an order will not be punished.

3. Each State Party shall take the necessary measures to ensure that the persons referred to in paragraph 1 of this article who have reason to believe that an enforced disappearance has occurred or is planned report the matter to their superiors and, where necessary, to the appropriate authorities or bodies vested with powers of review or remedy.

Article 24

1. For the purposes of this Convention, "victim" means the disappeared person and any individual who has suffered harm as the direct result of an enforced disappearance.

2. Each victim has the right to know the truth regarding the circumstances of the enforced disappearance, the progress and results of the investigation and the fate of the disappeared person. Each State Party shall take appropriate measures in this regard.

3. Each State Party shall take all appropriate measures to search for, locate and release disappeared persons and, in the event of death, to locate, respect and return their remains.

4. Each State Party shall ensure in its legal system that the victims of enforced disappearance have the right to obtain reparation and prompt, fair and adequate compensation.

5. The right to obtain reparation referred to in paragraph 4 of this article covers material and moral damages and, where appropriate, other forms of reparation such as:

- (a) Restitution;
- (b) Rehabilitation;
- (c) Satisfaction, including restoration of dignity and reputation;
- (d) Guarantees of non-repetition.

6. Without prejudice to the obligation to continue the investigation until the fate of the disappeared person has been clarified, each State Party shall take the appropriate steps with regard to the legal situation of disappeared persons whose fate has not been clarified and that of their relatives, in fields such as social welfare, financial matters, family law and property rights.

7. Each State Party shall guarantee the right to form and participate freely in organizations and associations concerned with attempting to establish the circumstances of enforced disappearances and the fate of disappeared persons, and to assist victims of enforced disappearance.

Article 25

1. Each State Party shall take the necessary measures to prevent and punish under its criminal law:

(a) The wrongful removal of children who are subjected to enforced disappearance, children whose father, mother or legal guardian is subjected to enforced disappearance or children born during the captivity of a mother subjected to enforced disappearance;

(b) The falsification, concealment or destruction of documents attesting to the true identity of the children referred to in subparagraph (a) above.

2. Each State Party shall take the necessary measures to search for and identify the children referred to in paragraph 1 (a) of this article and to return them to their families of origin, in accordance with legal procedures and applicable international agreements.

3. States Parties shall assist one another in searching for, identifying and locating the children referred to in paragraph 1 (a) of this article.

4. Given the need to protect the best interests of the children referred to in paragraph 1 (a) of this article and their right to preserve, or to have re-established, their identity, including their nationality, name and family relations as recognized by law, States Parties which recognize a system of adoption or other form of placement of children shall have legal procedures in place to review the adoption or placement procedure, and, where appropriate, to annul any adoption or placement of children that originated in an enforced disappearance.

5. In all cases, and in particular in all matters relating to this article, the best interests of the child shall be a primary consideration, and a child who is capable of forming his or her own views shall have the right to express those views freely, the views of the child being given due weight in accordance with the age and maturity of the child.

Part II

Article 26

1. A Committee on Enforced Disappearances (hereinafter referred to as "the Committee") shall be established to carry out the functions provided for under this Convention. The Committee shall consist of ten experts of high moral character and recognized competence in the field of human rights, who shall serve in their personal capacity and be independent and impartial. The members of the Committee shall be elected by the States Parties according to equitable geographical distribution. Due account shall be taken of the

usefulness of the participation in the work of the Committee of persons having relevant legal experience and of balanced gender representation.

2. The members of the Committee shall be elected by secret ballot from a list of persons nominated by States Parties from among their nationals, at biennial meetings of the States Parties convened by the Secretary-General of the United Nations for this purpose. At those meetings, for which two thirds of the States Parties shall constitute a quorum, the persons elected to the Committee shall be those who obtain the largest number of votes and an absolute majority of the votes of the representatives of States Parties present and voting.

3. The initial election shall be held no later than six months after the date of entry into force of this Convention. Four months before the date of each election, the Secretary-General of the United Nations shall address a letter to the States Parties inviting them to submit nominations within three months. The Secretary-General shall prepare a list in alphabetical order of all persons thus nominated, indicating the State Party which nominated each candidate, and shall submit this list to all States Parties.

4. The members of the Committee shall be elected for a term of four years. They shall be eligible for re-election once. However, the term of five of the members elected at the first election shall expire at the end of two years; immediately after the first election, the names of these five members shall be chosen by lot by the chairman of the meeting referred to in paragraph 2 of this article.

5. If a member of the Committee dies or resigns or for any other reason can no longer perform his or her Committee duties, the State Party which nominated him or her shall, in accordance with the criteria set out in paragraph 1 of this article, appoint another candidate from among its nationals to serve out his or her term, subject to the approval of the majority of the States Parties. Such approval shall be considered to have been obtained unless half or more of the States Parties respond negatively within six weeks of having been informed by the Secretary-General of the United Nations of the proposed appointment.

6. The Committee shall establish its own rules of procedure.

7. The Secretary-General of the United Nations shall provide the Committee with the necessary means, staff and facilities for the effective performance of its functions. The Secretary-General of the United Nations shall convene the initial meeting of the Committee.

8. The members of the Committee shall be entitled to the facilities, privileges and immunities of experts on mission for the United Nations, as laid down in the relevant sections of the Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations.

9. Each State Party shall cooperate with the Committee and assist its members in the fulfilment of their mandate, to the extent of the Committee's functions that the State Party has accepted.

Article 27

A Conference of the States Parties will take place at the earliest four years and at the latest six years following the entry into force of this Convention to evaluate the functioning of the Committee and to decide, in accordance with

the procedure described in article 44, paragraph 2, whether it is appropriate to transfer to another body — without excluding any possibility — the monitoring of this Convention, in accordance with the functions defined in articles 28 to 36.

Article 28

1. In the framework of the competencies granted by this Convention, the Committee shall cooperate with all relevant organs, offices and specialized agencies and funds of the United Nations, with the treaty bodies instituted by international instruments, with the special procedures of the United Nations and with the relevant regional intergovernmental organizations or bodies, as well as with all relevant State institutions, agencies or offices working towards the protection of all persons against enforced disappearances.

2. As it discharges its mandate, the Committee shall consult other treaty bodies instituted by relevant international human rights instruments, in particular the Human Rights Committee instituted by the International Covenant on Civil and Political Rights, with a view to ensuring the consistency of their respective observations and recommendations.

Article 29

1. Each State Party shall submit to the Committee, through the Secretary-General of the United Nations, a report on the measures taken to give effect to its obligations under this Convention, within two years after the entry into force of this Convention for the State Party concerned.

2. The Secretary-General of the United Nations shall make this report available to all States Parties.

3. Each report shall be considered by the Committee, which shall issue such comments, observations or recommendations as it may deem appropriate. The comments, observations or recommendations shall be communicated to the State Party concerned, which may respond to them, on its own initiative or at the request of the Committee.

4. The Committee may also request States Parties to provide additional information on the implementation of this Convention.

Article 30

1. A request that a disappeared person should be sought and found may be submitted to the Committee, as a matter of urgency, by relatives of the disappeared person or their legal representatives, their counsel or any person authorized by them, as well as by any other person having a legitimate interest.

2. If the Committee considers that a request for urgent action submitted in pursuance of paragraph 1 of this article:

(a) Is not manifestly unfounded;

(b) Does not constitute an abuse of the right of submission of such requests;

(c) Has already been duly presented to the competent bodies of the State Party concerned, such as those authorized to undertake investigations, where such a possibility exists;

(d) Is not incompatible with the provisions of this Convention; and

(e) The same matter is not being examined under another procedure of international investigation or settlement of the same nature;

it shall request the State Party concerned to provide it with information on the situation of the persons sought, within a time limit set by the Committee.

3. In the light of the information provided by the State Party concerned in accordance with paragraph 2 of this article, the Committee may transmit recommendations to the State Party, including a request that the State Party should take all the necessary measures, including interim measures, to locate and protect the person concerned in accordance with this Convention and to inform the Committee, within a specified period of time, of measures taken, taking into account the urgency of the situation. The Committee shall inform the person submitting the urgent action request of its recommendations and of the information provided to it by the State as it becomes available.

4. The Committee shall continue its efforts to work with the State Party concerned for as long as the fate of the person sought remains unresolved. The person presenting the request shall be kept informed.

Article 31

1. A State Party may at the time of ratification of this Convention or at any time afterwards declare that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by this State Party of provisions of this Convention. The Committee shall not admit any communication concerning a State Party which has not made such a declaration.

2. The Committee shall consider a communication inadmissible where:

(a) The communication is anonymous;

(b) The communication constitutes an abuse of the right of submission of such communications or is incompatible with the provisions of this Convention;

(c) The same matter is being examined under another procedure of international investigation or settlement of the same nature; or where

(d) All effective available domestic remedies have not been exhausted. This rule shall not apply where the application of the remedies is unreasonably prolonged.

3. If the Committee considers that the communication meets the requirements set out in paragraph 2 of this article, it shall transmit the communication to the State Party concerned, requesting it to provide observations and comments within a time limit set by the Committee.

4. At any time after the receipt of a communication and before a determination on the merits has been reached, the Committee may transmit to the State Party concerned for its urgent consideration a request that the State Party will take such interim measures as may be necessary to avoid possible irreparable damage to the victims of the alleged violation. Where the Committee exercises its discretion, this does not imply a determination on admissibility or on the merits of the communication.

5. The Committee shall hold closed meetings when examining communications under the present article. It shall inform the author of a communication of the responses provided by the State Party concerned. When

the Committee decides to finalize the procedure, it shall communicate its views to the State Party and to the author of the communication.

Article 32

A State Party to this Convention may at any time declare that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention. The Committee shall not receive communications concerning a State Party which has not made such a declaration, nor communications from a State Party which has not made such a declaration.

Article 33

1. If the Committee receives reliable information indicating that a State Party is seriously violating the provisions of this Convention, it may, after consultation with the State Party concerned, request one or more of its members to undertake a visit and report back to it without delay.

2. The Committee shall notify the State Party concerned, in writing, of its intention to organize a visit, indicating the composition of the delegation and the purpose of the visit. The State Party shall answer the Committee within a reasonable time.

3. Upon a substantiated request by the State Party, the Committee may decide to postpone or cancel its visit.

4. If the State Party agrees to the visit, the Committee and the State Party concerned shall work together to define the modalities of the visit and the State Party shall provide the Committee with all the facilities needed for the successful completion of the visit.

5. Following its visit, the Committee shall communicate to the State Party concerned its observations and recommendations.

Article 34

If the Committee receives information which appears to it to contain well-founded indications that enforced disappearance is being practised on a widespread or systematic basis in the territory under the jurisdiction of a State Party, it may, after seeking from the State Party concerned all relevant information on the situation, urgently bring the matter to the attention of the General Assembly of the United Nations, through the Secretary-General of the United Nations.

Article 35

1. The Committee shall have competence solely in respect of enforced disappearances which commenced after the entry into force of this Convention.

2. If a State becomes a party to this Convention after its entry into force, the obligations of that State vis-à-vis the Committee shall relate only to enforced disappearances which commenced after the entry into force of this Convention for the State concerned.

Article 36

1. The Committee shall submit an annual report on its activities under this Convention to the States Parties and to the General Assembly of the United Nations.

2. Before an observation on a State Party is published in the annual report, the State Party concerned shall be informed in advance and shall be given reasonable time to answer. This State Party may request the publication of its comments or observations in the report.

Part III

Article 37

Nothing in this Convention shall affect any provisions which are more conducive to the protection of all persons from enforced disappearance and which may be contained in:

- (a) The law of a State Party;
- (b) International law in force for that State.

Article 38

1. This Convention is open for signature by all Member States of the United Nations.

2. This Convention is subject to ratification by all Member States of the United Nations. Instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention is open to accession by all Member States of the United Nations. Accession shall be effected by the deposit of an instrument of accession with the Secretary-General.

Article 39

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of deposit with the Secretary-General of the United Nations of the twentieth instrument of ratification or accession.

2. For each State ratifying or acceding to this Convention after the deposit of the twentieth instrument of ratification or accession, this Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of the deposit of that State's instrument of ratification or accession.

Article 40

The Secretary-General of the United Nations shall notify all States Members of the United Nations and all States which have signed or acceded to this Convention of the following:

- (a) Signatures, ratifications and accessions under article 38;
- (b) The date of entry into force of this Convention under article 39.

Article 41

The provisions of this Convention shall apply to all parts of federal States without any limitations or exceptions.

Article 42

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation or by the procedures expressly provided for in this Convention shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the Parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

2. A State may, at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 of this article with respect to any State Party having made such a declaration.

3. Any State Party having made a declaration in accordance with the provisions of paragraph 2 of this article may at any time withdraw this declaration by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 43

This Convention is without prejudice to the provisions of international humanitarian law, including the obligations of the High Contracting Parties to the four Geneva Conventions of 12 August 1949 and the two Additional Protocols thereto of 8 June 1977, or to the opportunity available to any State Party to authorize the International Committee of the Red Cross to visit places of detention in situations not covered by international humanitarian law.

Article 44

1. Any State Party to this Convention may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations. The Secretary-General shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties to this Convention with a request that they indicate whether they favour a conference of States Parties for the purpose of considering and voting upon the proposal. In the event that within four months from the date of such communication at least one third of the States Parties favour such a conference, the Secretary-General shall convene the conference under the auspices of the United Nations.

2. Any amendment adopted by a majority of two thirds of the States Parties present and voting at the conference shall be submitted by the Secretary-General of the United Nations to all the States Parties for acceptance.

3. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article shall enter into force when two thirds of the States Parties to this Convention have accepted it in accordance with their respective constitutional processes.

4. When amendments enter into force, they shall be binding on those States Parties which have accepted them, other States Parties still being bound by the provisions of this Convention and any earlier amendment which they have accepted.

Article 45

1. This Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit certified copies of this Convention to all States referred to in article 38.

อนุสัญญาาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคน
จากการบังคับให้หายสาบสูญ
(ฉบับภาษาไทย)

อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการบังคับให้หายสาบสูญ

อารัมภบท

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้

พิจารณาถึงพันธกรณีของรัฐภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติ ที่จะส่งเสริมการเคารพและการยอมรับโดยสากลต่อสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน

คำนึงถึงปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

รำลึกถึงกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และตราสารระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในด้านสิทธิมนุษยชน กฎหมายมนุษยธรรมและกฎหมายอาญาระหว่างประเทศ

รำลึกเช่นกันถึงปฏิญญาว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการบังคับให้หายสาบสูญ ซึ่งได้รับการรับรองจากสมัชชาสหประชาชาติ ตามข้อมติสมัชชาสหประชาชาติ ที่ 47/133 เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2535

ตระหนักถึงความร้ายแรงอย่างยิ่งของการบังคับให้หายสาบสูญ ซึ่งถือเป็นอาชญากรรม และในบางพฤติการณ์ตามที่นิยามภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศถือเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ

มุ่งมั่นที่จะป้องกันบุคคลจากการบังคับให้หายสาบสูญและต่อต้านการยกเว้นโทษจากความผิดอาญาฐานบังคับบุคคลให้หายสาบสูญ

พิจารณาถึงสิทธิของบุคคลใดที่จะไม่ถูกบังคับให้หายสาบสูญ และสิทธิของเหยื่อที่จะได้รับความยุติธรรมและการชดเชยค่าเสียหาย

ยืนยันถึงสิทธิของผู้เสียหายทุกคนที่จะทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติการณ์ของการบังคับให้หายสาบสูญ และชะตากรรมของบุคคลที่หายสาบสูญ ตลอดจนสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสวงหา ได้รับและให้ข้อมูลเพื่อการนี้

ได้ตกลงกันในข้อต่อไปนี้

ภาค 1

ข้อ 1

1. บุคคลจะถูกบังคับให้หายสาบสูญไม่ได้
2. ไม่มีพฤติการณ์พิเศษใด ไม่ว่าจะ เป็นสภาวะสงคราม หรือสภาพคุกคามที่เกิดจากสงคราม การขาดเสถียรภาพทางการเมืองภายในประเทศ หรือสภาวะฉุกเฉินสาธารณะอื่นใด ที่อาจยกขึ้นมาเป็นข้ออ้าง ที่มีเหตุผลสำหรับการบังคับให้หายสาบสูญได้

ข้อ 2

เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ “การบังคับให้หายสาบสูญ” หมายถึง การจับกุม คุมขัง ลักพาตัว หรือการลิดรอนเสรีภาพในรูปแบบอื่น โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบุคคลหรือกลุ่มบุคคลซึ่งกระทำการโดยได้รับการอนุญาต การสนับสนุนหรือการยอมรับโดยปริยายของรัฐ ตามมาด้วยการปฏิเสธที่จะยอมรับว่า ได้มีการลิดรอนเสรีภาพ หรือด้วยการปกปิดชะตากรรมหรือสถานที่ปรากฏตัวบุคคลที่หายสาบสูญ ซึ่งส่งผลให้บุคคลดังกล่าวตกอยู่ภายนอกการคุ้มครองของกฎหมาย

ข้อ 3

รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมเพื่อสอบสวนการกระทำที่นิยามไว้ในข้อ 2 ซึ่งดำเนินการโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลโดยไม่ได้ได้รับการอนุญาต การสนับสนุนหรือการยอมรับจากรัฐ และนำตัวผู้ที่ต้องรับผิดชอบมาสู่กระบวนการยุติธรรม

ข้อ 4

รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อประกันว่าการบังคับให้หายสาบสูญถือเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาของตน

ข้อ 5

การบังคับให้หายสาบสูญซึ่งปฏิบัติอย่างกว้างขวางหรือเป็นระบบถือเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ ตามที่ถูกระบุไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และต้องนำมาซึ่งผลลัพธ์ตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องดังกล่าว

ข้อ 6

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อให้บุคคลต่อไปนี้มี ความรับผิดชอบทางอาญา โดยอย่างน้อยที่สุด ได้แก่

(ก) บุคคลใดก็ตามที่กระทำ สั่งการ วาน หรือชักจูงให้กระทำ พยายามกระทำการ ถือเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดหรือมีส่วนร่วมในการบังคับให้หายสาบสูญ

(ข) ผู้บังคับบัญชาซึ่ง

(1) ทราบหรือเจตนาละเลยข้อมูลซึ่งระบุอย่างชัดเจนว่า ผู้ใต้บังคับบัญชาภายใต้อำนาจหน้าที่ และการควบคุมอย่างแท้จริงของตน ได้กระทำหรือจะกระทำความผิดอาญาฐานบังคับให้หายสาบสูญ

(2) มีความรับผิดชอบและมีอำนาจควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพเหนือกิจกรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับความผิดอาญาฐานบังคับให้หายสาบสูญ และ

(3) มิได้ดำเนินมาตรการที่จำเป็นและสมเหตุสมผลทั้งหมดภายใต้อำนาจของตนเพื่อป้องกัน หรือปราบปรามการบังคับให้หายสาบสูญ หรือเพื่อเสนอเรื่องต่อเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเพื่อดำเนินการสืบสวน สอบสวนและการฟ้องร้องดำเนินคดี

(ค) อนุวรรค (ข) ข้างต้นไม่มีผลกระทบต่อมาตรฐานความรับผิดชอบที่สูงกว่าซึ่งใช้บังคับตามกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ต่อผู้บังคับบัญชาทางทหารหรือบุคคลซึ่งปฏิบัติหน้าที่โดยพฤตินัยเสมือนเป็นผู้บังคับบัญชาทางทหาร

2. คำสั่งหรือการสั่งการจากฝ่ายใดๆ ที่มีอำนาจรัฐ ในทางพลเรือน ทางทหารหรืออื่นๆ ไม่สามารถยกขึ้นเป็นข้ออ้างที่มีเหตุผลสำหรับความผิดฐานการบังคับให้หายสาบสูญได้

ข้อ 7

1. ให้รัฐภาคีแต่ละรัฐทำให้ความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญเป็นความผิดที่มีโทษ ซึ่งมีระวางโทษที่เหมาะสมกับความร้ายแรงอย่างยิ่งของการกระทำดังกล่าว

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจกำหนด

(ก) เหตุบรรเทาโทษ โดยเฉพาะสำหรับบุคคลซึ่งถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับการบังคับให้หายสาบสูญ แต่ได้มีส่วนช่วยอย่างแท้จริงให้ค้นพบบุคคลที่หายสาบสูญโดยยังมีชีวิตอยู่ หรือทำให้สามารถคลี่คลายคดีการบังคับให้หายสาบสูญ หรือระบุดำเนินการบังคับให้หายสาบสูญ

(ข) เหตุที่ทำให้โทษหนักขึ้น โดยเฉพาะในกรณีที่บุคคลที่หายสาบสูญเสียชีวิต หรือการกระทำให้สตรีมีครรภ์ ผู้เยาว์ คนพิการ หรือบุคคลที่อยู่ในสภาพเปราะบางอย่างยิ่งอื่นๆ ถูกบังคับให้หายสาบสูญ ทั้งนี้ โดยไม่กระทบต่อวิธีพิจารณาความอาญาอื่นๆ

ข้อ 8

โดยไม่กระทบต่อข้อ 5

1. รัฐภาคีซึ่งใช้บังคับบทกฎหมายว่าด้วยอายุความของการบังคับให้หายสาบสูญต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นต่างๆ เพื่อประกันว่าระยะเวลาอายุความในการดำเนินคดีทางอาญา

(ก) มีกำหนดที่ยาวและเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับความร้ายแรงอย่างยิ่งของความผิดนี้

(ข) เริ่มนับตั้งแต่วันที่ความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญสิ้นสุดลง โดยคำนึงถึงลักษณะที่ต่อเนื่องของความผิดดังกล่าว

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องประกันสิทธิของเหยื่อจากการบังคับให้หายสาบสูญที่จะได้รับการเยียวยาที่มีประสิทธิผลในระหว่างระยะเวลาอายุความ

ข้อ 9

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินการต่างๆ ที่จำเป็นเพื่อให้ตนมีเขตอำนาจเหนือความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญ

(ก) เมื่อความผิดได้กระทำในอาณาเขตใดภายใต้เขตอำนาจของรัฐดังกล่าว หรือบนเรือ หรืออากาศยานที่จดทะเบียนในรัฐนั้น

(ข) เมื่อผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดเป็นคนชาติของรัฐนั้น

(ค) เมื่อบุคคลหายสาบสูญเป็นคนชาติของรัฐนั้น และรัฐภาคีนั้นเห็นเป็นการสมควร

2. ในทำนองเดียวกัน รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินการเท่าที่จำเป็น เพื่อให้ตนมีเขตอำนาจเหนือความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญ เมื่อผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดอยู่ในอาณาเขตใดที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจรัฐของตน ยกเว้นแต่ว่า รัฐนั้นจะส่งมอบบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ร้ายข้ามแดน หรือส่งมอบให้รัฐอื่นตามพันธกรณีระหว่างประเทศ หรือส่งมอบให้แก่ศาลทางอาญาระหว่างประเทศซึ่งมีเขตอำนาจเป็นที่ยอมรับของรัฐนั้น

3. อนุสัญญาฯ นี้ไม่ได้ยกเว้นเขตอำนาจทางอาญาอื่นใด ที่ใช้ตามกฎหมายภายใน

ข้อ 10

1. เมื่อเป็นที่พอใจ หลังจากการตรวจสอบข้อสนเทศที่ตนมีอยู่แล้วว่าพฤติการณ์แวดล้อมบังคับให้ต้องดำเนินการเช่นนั้น รัฐภาคีใดที่มีผู้ต้องสงสัยว่ากระทำความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญอยู่ในอาณาเขตของตน ต้องนำบุคคลนั้นไปควบคุมตัวไว้หรือดำเนินการทางกฎหมายอื่นที่จำเป็นเพื่อประกันการคงอยู่ของบุคคลนั้น การควบคุมตัวและมาตรการทางกฎหมายอื่นต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของรัฐภาคีนั้น แต่คงเป็นไปได้เพียงเท่าระยะเวลาที่จำเป็นที่จะประกันการคงอยู่ของบุคคลนั้นในการดำเนินกระบวนการพิจารณาความทางอาญา กระบวนการส่งมอบหรือส่งผู้ร้ายข้ามแดน

2. รัฐภาคีซึ่งได้ดำเนินการตามที่อ้างถึงตามวรรค 1 ของข้อนี้ ต้องดำเนินการไต่สวนหรือสืบสวนสอบสวนในเบื้องต้นโดยทันที เพื่อทราบถึงข้อเท็จจริง รัฐดังกล่าวต้องแจ้งให้บรรดารัฐภาคีที่อ้างถึงตามข้อ 9 วรรค 1 ทราบถึงมาตรการที่ได้ดำเนินการตามวรรค 1 ของข้อนี้ รวมถึงการคุมขังและพฤติการณ์แวดล้อมทั้งหลายที่จำเป็นให้ต้องคุมขังบุคคลนั้นไว้ และทราบถึงผลการไต่สวนหรือการสืบสวนสอบสวนเบื้องต้น โดยระบุว่าตนมีความตั้งใจที่จะใช้เขตอำนาจของตนเหนือคดีนี้หรือไม่

3. บุคคลใดที่ถูกควบคุมตัวตามวรรค 1 ของข้อนี้ อาจติดต่อโดยทันทีกับผู้แทนที่เหมาะสมซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดของรัฐซึ่งตนเป็นคนชาติ หรือในกรณีที่เป็นบุคคลไร้รัฐก็อาจติดต่อกับผู้แทนของรัฐที่ตนพำนักอาศัยอยู่ประจำ

ข้อ 11

1. รัฐภาคีซึ่งพบตัวบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญอยู่ในอาณาเขตซึ่งอยู่ภายในเขตอำนาจของตน ต้องมอบคดีให้เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจของตนเพื่อความมุ่งประสงค์ในการฟ้องร้องดำเนินคดี หากรัฐนั้นไม่ได้ส่งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนหรือส่งมอบบุคคลนั้นให้กับรัฐอื่นตามพันธกรณีระหว่างประเทศ หรือส่งมอบบุคคลนั้นต่อศาลทางอาญาระหว่างประเทศที่มีเขตอำนาจเป็นที่ยอมรับของรัฐนั้น

2. เจ้าหน้าที่ดังกล่าวนี้ต้องทำคำวินิจฉัยของตนในลักษณะเดียวกันกับในกรณีของความผิดธรรมดาใดที่มีลักษณะร้ายแรงตามกฎหมายของรัฐภาคีนั้น ในกรณีต่างๆ ที่อ้างถึงตามข้อ 9 วรรค 2 มาตรฐานทั้งปวงของพยานหลักฐานที่จำเป็นสำหรับการฟ้องร้องดำเนินคดีและการพิพากษาว่ามีความผิด ต้องเข้มงวดไม่น้อยกว่ามาตรฐานทั้งปวงที่ใช้บังคับสำหรับกรณีต่างๆ ที่อ้างถึงตามข้อ 9 วรรค 1

3. บุคคลใดที่ถูกดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญต้องได้รับประกันการปฏิบัติที่เป็นธรรมในทุกขั้นตอนของการดำเนินคดี บุคคลใดที่ถูกดำเนินคดีในความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญต้องได้รับประโยชน์จากการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมต่อหน้าศาลหรือคณะตุลาการที่มีอำนาจ เป็นอิสระ และปราศจากความลำเอียง ที่จัดตั้งตามกฎหมาย

ข้อ 12

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องประกันว่าปัจเจกบุคคลใดที่กล่าวอ้างว่ามีบุคคลถูกบังคับให้หายสาบสูญ มีสิทธิที่จะรายงานข้อเท็จจริงต่อเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ ซึ่งต้องพิจารณาคำกล่าวอ้างโดยพลันและปราศจากความลำเอียง และเมื่อจำเป็น ต้องดำเนินการสืบสวนสอบสวนอย่างละเอียดและปราศจากความลำเอียง โดยไม่ชักช้า ต้องมีการดำเนินขั้นตอนที่เหมาะสมเมื่อจำเป็นเพื่อประกันว่าผู้ร้องทุกข์ พยาน ญาติของบุคคลหายสาบสูญ และที่ปรึกษาที่พิทักษ์/ปกป้องบุคคลดังกล่าว ตลอดจนบุคคลที่มีส่วนร่วมในการสืบสวนสอบสวน ได้รับการคุ้มครองจากการปฏิบัติที่เลวร้าย หรือการข่มขู่ให้หวาดกลัว ซึ่งเป็นผลจากการร้องทุกข์หรือพยานหลักฐานใดๆ ที่ได้ให้

2. เมื่อมีมูลเหตุอันสมเหตุสมผลที่จะเชื่อได้ว่าบุคคลถูกบังคับให้หายสาบสูญ เจ้าหน้าที่ที่อ้างถึงตามวรรค 1 ของข้อนี้ ต้องดำเนินการสืบสวนสอบสวน แม้ว่าจะไม่ได้มีการร้องทุกข์อย่างเป็นทางการก็ตาม

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องประกันว่าเจ้าหน้าที่ที่อ้างถึงตามวรรค 1 ของข้อนี้

(ก) มีอำนาจและทรัพยากรที่จำเป็นที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวนอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการเข้าถึงเอกสารและข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนสอบสวน

(ข) สามารถเข้าถึงสถานที่คุมขังใดๆ หรือสถานที่อื่นใด ที่มีมูลเหตุอันสมเหตุสมผลเชื่อได้ว่าบุคคลที่หายสาบสูญอาจอยู่ ณ ที่นั้น โดยได้รับการอนุญาตล่วงหน้าในกรณีที่เป็นจากอำนาจศาลซึ่งต้องสั่งการเรื่องนี้โดยพลัน

4. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อป้องกันและลดโทษการกระทำที่ขัดขวางการสืบสวนสอบสวน โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐภาคีต้องประกันว่าบุคคลที่ต้องสงสัยว่ากระทำความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญ ไม่อยู่ในตำแหน่งที่จะสามารถมีอิทธิพลเหนือความคืบหน้าในการสืบสวนสอบสวน โดยการกีดกันหรือการกระทำอันเป็นการข่มขู่ให้หวาดกลัวหรือการตอบโต้ผู้ร้องทุกข์ พยาน ญาติของบุคคลหายสาบสูญ หรือที่ปรึกษาที่พิทักษ์/ปกป้องของบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลที่มีส่วนร่วมในการสืบสวนสอบสวน

ข้อ 13

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างรัฐภาคี ความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญต้องไม่ถือเป็นความผิดทางการเมือง หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางการเมือง หรือความผิดที่มีเหตุจูงใจทางการเมือง ด้วยเหตุนี้ คำร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งตั้งอยู่บนความผิดดังกล่าวไม่อาจถูกปฏิเสธเพราะมูลเหตุดังกล่าวเพียงเท่านั้น

2. ความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญให้ถือว่าเป็นความผิดฐานหนึ่งที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนใดๆ ซึ่งมีอยู่ระหว่างรัฐภาคีก่อนที่อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ

3. บรรดารัฐภาคีรับที่จะรวมเอาความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญเป็นความผิดฐานหนึ่งที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนใดซึ่งจะจัดทำระหว่างกันต่อไป

4. หากรัฐภาคีซึ่งกำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนขึ้นอยู่กับการมีอยู่ของสนธิสัญญาระหว่างกันได้รับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งซึ่งตนไม่มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนด้วย รัฐภาคีอาจถือให้อนุสัญญานี้เป็นพื้นฐานทางกฎหมายที่จำเป็นสำหรับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในกรณีความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญ

5. บรรดารัฐภาคีซึ่งไม่ได้กำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนขึ้นอยู่กับการมีอยู่ของสนธิสัญญาระหว่างกันต้องยอมรับให้ความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญเป็นความผิดฐานหนึ่งที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกันได้

6. การส่งผู้ร้ายข้ามแดนในทุกกรณี ต้องอยู่ภายใต้บังคับเงื่อนไขที่บัญญัติตามกฎหมายของรัฐภาคีผู้รับคำร้องขอ หรือสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่ใช้บังคับ รวมถึงโดยเฉพาะอย่างยิ่งเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดโทษขั้นต่ำที่กำหนดสำหรับการส่งผู้ร้ายข้ามแดน และมูลเหตุที่รัฐภาคีผู้รับคำร้องขออาจปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือกำหนดเงื่อนไขบางประการในการส่งตัว

7. ไม่มีควมใดในอนุสัญญานี้ที่จะตีความได้ว่าเป็นการกำหนดพันธกรณีให้ต้องส่งผู้ร้ายข้ามแดน หากรัฐภาคีผู้รับคำร้องขอมูลเหตุที่มีนัยสำคัญที่จะเชื่อได้ว่า คำร้องขอนั้นกระทำโดยมีความมุ่งประสงค์เพื่อดำเนินคดีหรือลงโทษบุคคลเพราะเหตุผลในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ ชาติพันธุ์ ความคิดเห็นทางการเมือง หรือการเป็นสมาชิกกลุ่มสังคมเฉพาะกลุ่มของบุคคลนั้น หรือการปฏิบัติตามคำร้องจะก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลดังกล่าวเพราะเหตุผลใดเหตุผลหนึ่งที่กล่าวถึงนี้

ข้อ 14

1. บรรดารัฐภาคีต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางกฎหมายให้มากที่สุด ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางอาญาซึ่งได้มีการดำเนินการเพื่อพิจารณาความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญ รวมทั้งการให้พยานหลักฐานทั้งปวงที่มีอยู่ซึ่งจำเป็นต่อการดำเนินคดี

2. ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางกฎหมายดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้บังคับเงื่อนไขที่บัญญัติตามกฎหมายภายในของรัฐภาคีผู้รับคำร้อง หรือสนธิสัญญาว่าด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางกฎหมายที่ใช้บังคับ รวมถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับมูลเหตุที่รัฐภาคีผู้รับคำร้องอาจปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางกฎหมาย หรืออาจตั้งเงื่อนไขในการให้ความช่วยเหลือ

ข้อ 15

บรรดารัฐภาคี ต้องร่วมมือกันและให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้มากที่สุด เพื่อช่วยเหลือเหยื่อของการบังคับให้หายสาบสูญ และในการค้นหา สืบทราบที่อยู่และปล่อยตัวผู้หายสาบสูญ ตลอดจนการขูดศพและระบุตัวบุคคลและส่งคืนชิ้นส่วนที่เหลือของผู้เสียชีวิต ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวเสียชีวิตแล้ว

ข้อ 16

1. รัฐภาคีต้องไม่ขับไล่ ส่งกลับ (ผลักดันกลับออกไป) ส่งมอบบุคคลหรือส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไปยังอีกรัฐหนึ่ง หากมีมูลเหตุที่มีนัยสำคัญที่จะเชื่อว่าบุคคลผู้นั้นจะอยู่ในอันตรายจากการบังคับให้หายสาบสูญ

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะวินิจฉัยว่ามีมูลเหตุดังกล่าวเพียงพอหรือไม่ เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจต้องคำนึงถึงข้อพิจารณาทั้งปวงที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการที่มีรูปแบบที่ต่อเนื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชนในรัฐนั้นอย่างร้ายแรง อย่างชัดเจน หรืออย่างกว้างขวาง หรือการละเมิดอย่างร้ายแรงต่อกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

ข้อ 17

1. บุคคลต้องไม่ถูกกักตัวโดยลับ

2. โดยไม่กระทบต่อพันธกรณีระหว่างประเทศอื่นๆ ของรัฐภาคีเกี่ยวกับการลิดรอนเสรีภาพ รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องบัญญัติในกฎหมายของตน

(ก) กำหนดเงื่อนไขที่อาจออกคำสั่งให้ทำการลิดรอนเสรีภาพได้

(ข) ระบุเจ้าหน้าที่ผู้ที่ได้รับมอบอำนาจให้ออกคำสั่งลิดรอนเสรีภาพ

(ค) รับประกันว่าบุคคลใดที่ถูกลิดรอนเสรีภาพต้องถูกคุมขังในสถานที่ที่ใช้ในการลิดรอนเสรีภาพ ซึ่งได้รับการยอมรับและอยู่ภายใต้การตรวจสอบอย่างเป็นทางการเท่านั้น

(ง) รับประกันว่าบุคคลใดที่ถูกลิดรอนเสรีภาพต้องได้รับการอนุญาตให้ติดต่อสื่อสารกับครอบครัว หน่วยงานของตน หรือบุคคลอื่นใดตามแต่ตนประสงค์ และได้รับการเยี่ยมจากบุคคลดังกล่าว โดยอยู่ภายใต้

บังคับเฉพาะเงื่อนไขที่กำหนดไว้โดยกฎหมาย หรือหากบุคคลนั้นเป็นชาวต่างชาติ ก็จะต้องได้รับการอนุญาตให้ติดต่อสื่อสารกับเจ้าหน้าที่กงสุล ทั้งนี้ จะต้องเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้บังคับ

(จ) รับประกันว่าเจ้าหน้าที่และสถาบันที่มีอำนาจและได้รับมอบอำนาจตามกฎหมาย สามารถเข้าถึงสถานที่ที่บุคคลถูกลิดรอนเสรีภาพ โดยได้รับการอนุญาตล่วงหน้าในกรณีที่จำเป็นจากอำนาจศาล

(ฉ) ในกรณีต้องสงสัยว่ามีการถูกบังคับให้หายสาบสูญ ต้องรับประกันว่าบุคคลใดที่ถูกลิดรอนเสรีภาพหรือบุคคลใดที่มีส่วนได้เสียโดยชอบด้วยกฎหมาย อาทิ ญาติของบุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ ผู้แทนหรือทนายความของบุคคลดังกล่าวมีสิทธิดำเนินกระบวนการทางศาลได้ในทุกสถานการณ์ เนื่องจากผู้ถูกลิดรอนเสรีภาพไม่อาจใช้สิทธินี้ได้ ซึ่งศาลอาจตัดสินโดยไม่ชักช้าถึงความถูกต้องตามกฎหมายของการลิดรอนเสรีภาพ และสั่งให้ปล่อยตัวบุคคลดังกล่าวหากการลิดรอนเสรีภาพนั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องทำให้แน่ใจว่ามีการรวบรวมและเก็บรักษาทะเบียน และ/หรือประวัติทางการของบุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพที่เป็นปัจจุบันจำนวนหนึ่งชุดหรือมากกว่านั้น ซึ่งจะต้องเปิดเผยได้โดยพลันหากมีคำร้องต่อ สถาบันตุลาการหรือเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหรือสถาบันอื่นที่มีอำนาจในการนั้น โดยได้รับการรับรองโดยกฎหมายของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องหรือกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องซึ่งรัฐเป็นภาคี ข้อมูลภายในนั้นอย่างน้อยที่สุดต้องครอบคลุมถึงรายการต่อไปนี้

(ก) ข้อมูลอัตลักษณ์เกี่ยวกับบุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ

(ข) วัน เวลาและสถานที่ซึ่งบุคคลถูกลิดรอนเสรีภาพ และข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ซึ่งทำการลิดรอนเสรีภาพของบุคคลดังกล่าว

(ค) เจ้าหน้าที่ที่มีคำสั่งให้มีการลิดรอนเสรีภาพและมูลเหตุสำหรับการลิดรอนเสรีภาพ

(ง) เจ้าหน้าที่ซึ่งรับผิดชอบต่อการควบคุมดูแลการลิดรอนเสรีภาพ

(จ) สถานที่ของการลิดรอนเสรีภาพ วันและเวลาของการรับตัวบุคคลดังกล่าวสู่สถานที่ซึ่งใช้ลิดรอนเสรีภาพ และเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบสถานที่ที่ใช้ในการลิดรอนเสรีภาพ

(ฉ) ลักษณะของสุขภาพของบุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ

(ช) ในกรณีที่มีการเสียชีวิตระหว่างการลิดรอนเสรีภาพ พฤติการณ์แวดล้อมและสาเหตุของการเสียชีวิต และจุดหมายปลายทางของชิ้นส่วนที่เหลือของผู้เสียชีวิต

(ซ) วันและเวลาที่ปล่อยหรือโอนตัวบุคคลไปยังสถานที่คุมขังอื่น จุดหมายปลายทางและเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเรื่องการโอนตัว

ข้อ 18

1. ภายใต้บังคับข้อ 19 และ 20 รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องรับประกันต่อบุคคลใดที่มีส่วนได้เสียโดยชอบด้วยกฎหมาย อาทิ ญาติของบุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ ผู้แทนหรือทนายความของบุคคลดังกล่าวในการเข้าถึงข้อมูลอย่างน้อยที่สุด ดังต่อไปนี้

(ก) เจ้าหน้าที่ที่ออกคำสั่งให้มีการลิดรอนเสรีภาพ

(ข) วัน เวลาและสถานที่ซึ่งบุคคลถูกลิดรอนเสรีภาพ และถูกรับตัวเข้าสู่สถานที่ลิดรอนเสรีภาพ

- (ค) เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในการควบคุมดูแลการลิดรอนเสรีภาพ
 - (ง) สถานที่ที่บุคคลถูกลิดรอนเสรีภาพปรากฏตัวรวมถึงจุดหมายปลายทางและเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องการโอนตัว ในกรณีที่มีการโอนตัวไปยังสถานที่ที่ลิดรอนเสรีภาพอื่น
 - (จ) วัน เวลาและสถานที่ของการปล่อยตัว
 - (ฉ) ลักษณะของสุขภาพของบุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ
 - (ช) ในกรณีที่มีการเสียชีวิตระหว่างการลิดรอนเสรีภาพ พฤติการณ์แวดล้อมและสาเหตุของการเสียชีวิต และจุดหมายปลายทางของชิ้นส่วนที่เหลือของผู้เสียชีวิต
2. หากจำเป็น ให้ดำเนินมาตรการที่เหมาะสมในการคุ้มครองบุคคลที่อ้างถึงตามวรรค 1 ของข้อนี้ ตลอดจนบุคคลที่มีส่วนร่วมในการสืบสวนสอบสวน จากการปฏิบัติที่เลวร้าย การข่มขู่ให้หวาดกลัว หรือ การลงโทษใดอันเป็นผลเนื่องมาจากการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ

ข้อ 19

1. ข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้งข้อมูลทางด้านการแพทย์และพันธุกรรม ซึ่งได้รับการเก็บรวบรวมและ/หรือ ส่งผ่านภายในกรอบของการค้นหาบุคคลหายสาบสูญ ต้องไม่ถูกนำมาใช้หรือเปิดเผยเพื่อความมุ่งประสงค์ นอกเหนือไปจากการค้นหาบุคคลหายสาบสูญนั้น ทั้งนี้ โดยไม่กระทบต่อการใช้ข้อมูลนี้ในการดำเนินคดีทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับความผิดฐานบังคับให้หายสาบสูญหรือการใช้สิทธิในการที่จะได้รับการชดเชย
2. การเก็บรวบรวม การประมวลผล การใช้และการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงข้อมูลทางด้านการแพทย์และพันธุกรรม ต้องไม่ละเมิดหรือมีผลเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน เสรีภาพขั้นพื้นฐานหรือศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของปัจเจกบุคคล

ข้อ 20

1. เฉพาะกรณีที่บุคคลอยู่ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายและการลิดรอนเสรีภาพอยู่ภายใต้บังคับการควบคุมทางตุลาการเท่านั้น สิทธิในข้อมูลที่ได้อ้างถึงตามข้อ 18 จึงอาจถูกจำกัดได้ บนพื้นฐานเฉพาะกรณีพิเศษ เมื่อมีความจำเป็นอย่างเคร่งครัดและเมื่อกฎหมายกำหนดให้กระทำได้ และถ้าการส่งต่อข้อมูลนี้จะมีผลกระทบในทางลบต่อความเป็นส่วนตัวหรือความปลอดภัยของบุคคล เป็นอุปสรรคต่อการสืบสวนสอบสวนทางอาญา หรือด้วยเหตุผลที่เทียบเท่าประการอื่นตามกฎหมายและสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้บังคับและจุดประสงค์ของอนุสัญญานี้ ไม่ว่าจะกรณีใด การจำกัดสิทธิในข้อมูลตามข้อ 18 มิอาจกระทำได้ หากก่อให้เกิดการกระทำที่ผิดตามข้อ 2 หรือเป็นการละเมิดข้อ 17 วรรค 1
2. โดยไม่กระทบต่อการพิจารณาความถูกต้องตามกฎหมายของการลิดรอนเสรีภาพของบุคคล บรรดาระฐาคีต้องรับประกันต่อบุคคลที่อ้างถึงตามข้อ 18 วรรค 1 ในสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาทางตุลาการโดยพลันและอย่างมีประสิทธิภาพในฐานะที่เป็นวิธีหนึ่งที่จะได้รับข้อมูลที่อ้างถึงตามข้อ 18 วรรค 1 โดยไม่ชักช้า ทั้งนี้ สิทธิที่จะได้รับการเยียวยานี้ไม่อาจถูกระงับหรือจำกัดในพฤติการณ์แวดล้อมใด

ข้อ 21

รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อประกันว่าบุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพได้รับการปล่อยตัวในลักษณะที่สามารถตรวจสอบอย่างที่น่าเชื่อถือได้ว่าบุคคลดังกล่าวได้รับการปล่อยตัวแล้วจริง รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นในการรับรอง บูรณภาพทางร่างกายของบุคคลนั้นและความสามารถของบุคคลดังกล่าวในการใช้สิทธิอย่างเต็มที่ ณ เวลาที่ได้รับการปล่อยตัว โดยไม่กระทบต่อ ภาวะผูกพันภายใต้กฎหมายของรัฐซึ่งบังคับใช้กับบุคคลดังกล่าว

ข้อ 22

โดยไม่กระทบต่อข้อ 6 รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นในการป้องกันและลงโทษสำหรับการกระทำต่อไปนี้

(ก) การทำให้การเยียวยาล่าช้าหรือการขัดขวางการเยียวยาตามที่อ้างถึงในข้อ 17 วรรค 2 (ฉ) และข้อ 20 วรรค 2

(ข) การไม่บันทึกข้อมูลการลิดรอนเสรีภาพของบุคคลใด หรือการบันทึกข้อมูลใดที่เจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบงานทะเบียนของรัฐรู้หรือควรจะไม่ถูกต้อง

(ค) การปฏิเสธที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการลิดรอนเสรีภาพของบุคคล หรือการให้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง แม้ว่าจะปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายในการให้ข้อมูลอย่างครบถ้วนแล้วก็ตาม

ข้อ 23

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องประกันว่าการฝึกอบรมบุคลากรที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ทั้งที่เป็นพลเรือนหรือทหาร บุคลากรทางการแพทย์ เจ้าหน้าที่รัฐและบุคคลอื่นที่อาจเกี่ยวข้องกับการควบคุมตัวหรือการปฏิบัติต่อบุคคลที่ถูกลิดรอนเสรีภาพนั้น รวมถึงการให้การศึกษาและข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับข้อบทที่เกี่ยวข้องในอนุสัญญานี้ เพื่อที่จะ

(ก) ป้องกันการมีส่วนร่วมของเจ้าหน้าที่เหล่านั้นในการบังคับให้หายสาบสูญ

(ข) เน้นย้ำความสำคัญของการป้องกันและการสืบสวนสอบสวนที่เกี่ยวข้องกับการบังคับให้หายสาบสูญ

(ค) ประกันว่ามีการคำนึงถึงความจำเป็นเร่งด่วนในการแก้ปัญหากรณีการบังคับให้หายสาบสูญ

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องประกันการห้ามมิให้มีคำสั่งหรือข้อสั่งการที่บัญญัติให้อำนาจหรือส่งเสริมให้มีการบังคับให้หายสาบสูญ รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องรับประกันว่าบุคคลที่ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังคำสั่งนั้นจะไม่ถูกลงโทษ

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อประกันว่าบุคคลที่อ้างถึงตามวรรค 1 ของข้อนี้ ผู้ซึ่งมีเหตุผลที่เชื่อถือได้ว่าการบังคับให้หายสาบสูญเกิดขึ้นหรือมีการวางแผนในเรื่องดังกล่าว รายงานเรื่องดังกล่าวแก่ผู้บังคับบัญชา และหากจำเป็นรายงานแก่เจ้าหน้าที่หรือองค์กรที่เหมาะสมที่มีอำนาจในการทบทวนหรือเยียวยา

ข้อ 24

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯนี้ เหยื่อหมายถึงบุคคลที่หายสาบสูญและปัจเจกบุคคลใดที่ได้รับ ความทุกข์จากภัยอันตรายที่เป็นผลโดยตรงจากการบังคับให้หายสาบสูญ

2. เหยื่อแต่ละรายมีสิทธิที่จะรู้ความจริงเกี่ยวกับพฤติการณ์แวดล้อมของการบังคับให้หายสาบสูญ ความคืบหน้าและผลจากการสืบสวนสอบสวนและชะตากรรมของบุคคลที่หายสาบสูญ รัฐภาคีแต่ละรัฐ ต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมในเรื่องนี้

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงในการค้นหา ระบุตำแหน่ง และปล่อยตัว บุคคลที่หายสาบสูญ และในกรณีที่มีการเสียชีวิต ให้ดำเนินมาตรการในการระบุตำแหน่ง แสดงความเคารพ และคืนศพหรือชิ้นส่วนที่เหลือของผู้เสียชีวิต

4. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องประกันในระบบกฎหมายของตนว่า เหยื่อจากการบังคับให้หายสาบสูญ มีสิทธิที่จะได้รับการชดเชยและได้รับค่าสินไหมทดแทนโดยพลัน ด้วยความเป็นธรรม และเพียงพอ

5. สิทธิที่จะได้รับการชดเชย ตามที่อ้างถึงในวรรค 4 ของข้อนี้ ครอบคลุมถึงความเสียหายในเชิงวัตถุ และศีลธรรม และหากเหมาะสม ให้ได้รับการชดเชยในรูปแบบอื่น อาทิ

- (ก) การทำให้กลับคืนสภาพเดิม
- (ข) การแก้ไขฟื้นฟู
- (ค) การทำให้พอใจ รวมถึงการคืนศักดิ์ศรีและชื่อเสียง
- (ง) การประกันว่าจะไม่ให้เหตุอันเกิดขึ้นอีก

6. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินขั้นตอนที่เหมาะสมเกี่ยวกับสถานการณ์ทางกฎหมายของ บุคคลที่หายสาบสูญซึ่งชะตากรรมยังไม่เป็นที่ประจักษ์และสถานการณ์ของญาติของบุคคลดังกล่าวในด้านต่างๆ เช่น สวัสดิการสังคม การเงิน กฎหมายครอบครัว และสิทธิในทรัพย์สิน ทั้งนี้ โดยไม่กระทบต่อพันธกรณี ในอันที่จะดำเนินการสืบสวนสอบสวนอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะทราบชะตากรรมของบุคคลที่หายสาบสูญโดยแน่ชัด

7. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องรับประกันสิทธิที่จะก่อตั้งและมีส่วนร่วมอย่างเสรีในองค์กรหรือสมาคมที่พยายาม จะสืบหาพฤติการณ์แวดล้อมของการบังคับให้หายสาบสูญ และชะตากรรมของบุคคลที่หายสาบสูญและ เพื่อช่วยเหลือเหยื่อจากการบังคับให้หายสาบสูญ

ข้อ 25

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นในการป้องกันและลงโทษตามกฎหมายอาญาของตน

(ก) การนำพาโดยมิชอบซึ่งเด็กที่ถูกบังคับให้หายสาบสูญ เด็กผู้ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ตามกฎหมายถูกบังคับให้หายสาบสูญ หรือเด็กที่เกิดระหว่างการถูกกักตัวของมารดาที่ถูกบังคับให้หายสาบสูญ

(ข) การปลอมแปลง การปิดบัง หรือการทำลายเอกสารพิสูจน์อัตลักษณ์ที่แท้จริงของเด็กที่ได้อ้างถึง ตามอนุวรรค (ก) ข้างต้น

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อที่จะเสาะหาและบ่งชี้เด็กที่อ้างถึงตามวรรค 1 (ก) ของข้อนี้ และส่งเด็กคืนสู่ครอบครัวเดิมของเด็กโดยสอดคล้องกับกระบวนการทางกฎหมายและความตกลงระหว่างประเทศที่ใช้บังคับ

3. บรรดารัฐภาคีต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเสาะหา บ่งชี้ และระบุตำแหน่งเด็กที่อ้างถึงตามวรรค 1 (ก) ของข้อนี้

4. เนื่องด้วยความจำเป็นที่จะต้องปกป้องผลประโยชน์สูงสุดของเด็กที่อ้างถึงตามวรรค 1(ก) ของข้อนี้ และสิทธิในการรักษา หรือการได้เอกลักษณ์ของเด็กกลับคืนมาอันหมายรวมถึงสัญชาติ ชื่อ ความสัมพันธ์กับครอบครัวตามที่กฎหมายรับรอง บรรดารัฐภาคีที่ยอมรับระบบการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมหรือการอุปการะเด็กในรูปแบบอื่น ต้องมีขั้นตอนทางกฎหมายที่ทบทวนการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมหรือขั้นตอนการอุปการะได้ และหากเป็นการเหมาะสม ให้ยกเลิกการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมหรือการอุปการะเด็กซึ่งมีที่มาจาก การบังคับให้หายสาบสูญ

5. ในทุกกรณี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับข้อนี้ ผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นลำดับแรก และเด็กผู้ซึ่งสามารถมีความคิดเห็นเป็นของตนเองได้แล้ว ต้องมีสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นเหล่านั้นโดยเสรี ทั้งนี้ ความเห็นดังกล่าวของเด็กจะได้รับการพิจารณาตามสมควร แก่อายุ และวุฒิภาวะของเด็กนั้น

ภาค 2

ข้อ 26

1. ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยการบังคับให้หายสาบสูญ (ซึ่งต่อไปในที่นี้ จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”) ขึ้นเพื่อปฏิบัติภารกิจตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 10 คน ที่มีคุณลักษณะทางศีลธรรมสูง และมีความสามารถอันเป็นที่ยอมรับทางด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งต้องปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเฉพาะตัว อย่างเป็นอิสระและปราศจากความลำเอียง สมาชิกของคณะกรรมการต้องได้รับการเลือกตั้งโดยบรรดารัฐภาคี โดยคำนึงถึงการกระจายตามหลักภูมิศาสตร์ อย่างเป็นธรรม รวมทั้งคำนึงถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมปฏิบัติงานของคณะกรรมการโดย บุคคลที่มีประสบการณ์ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และมีสัดส่วนทางเพศสภาพที่สมดุลกันด้วย

2. ให้สมาชิกของคณะกรรมการได้รับการเลือกตั้งโดยการลงคะแนนลับจากรายชื่อของบุคคลที่เสนอชื่อขึ้นมาโดยบรรดารัฐภาคีจากคนชาติของตนในการประชุมของบรรดารัฐภาคีทุกๆ สองปีซึ่งเลขาธิการสหประชาชาติจัดประชุม ซึ่งจะต้องมีบรรดารัฐภาคีจำนวนสองในสามจึงจะครบองค์ประชุม บุคคลทั้งปวงที่จะได้รับเลือกเข้ามาอยู่ในคณะกรรมการต้องเป็นผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงสูงสุด และเป็นเสียงข้างมากที่เกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้แทนของบรรดารัฐภาคีที่เข้าประชุมและออกเสียง

3. ให้จัดการเลือกตั้งครั้งแรกภายในระยะเวลาไม่เกินหกเดือนหลังจากวันที่อนุสัญญาเริ่มมีผลบังคับใช้ สี่เดือนก่อนวันเลือกตั้งแต่ละครั้ง ให้เลขาธิการสหประชาชาติมีหนังสือถึงบรรดารัฐภาคี เชิญชวนให้แจ้ง การเสนอชื่อของตนภายในสามเดือน เลขาธิการสหประชาชาติต้องจัดทำบัญชีรายชื่อตามลำดับตัวอักษร ของบุคคลทั้งหมดที่ได้รับการเสนอชื่อเช่นว่า โดยระบุชื่อรัฐภาคีที่เสนอชื่อบุคคลเหล่านั้นด้วย แล้วนำเสนอ ต่อรัฐภาคีทั้งปวง

4. บรรดาสมาชิกของคณะกรรมการ ต้องได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งวาระละสี่ปี สมาชิกของ คณะกรรมการเหล่านี้มีสิทธิที่จะได้รับเลือกตั้งซ้ำอีกครั้งได้ อย่างไรก็ตาม วาระการดำรงตำแหน่งของ สมาชิกจำนวนห้าคนที่ได้รับเลือกตั้งในการเลือกตั้งครั้งแรกต้องสิ้นสุดลงเมื่อสิ้นกำหนดเวลาสองปีโดยทันที หลังจากการเลือกตั้งครั้งที่หนึ่ง ชื่อของสมาชิกจำนวนห้าคนเหล่านี้ต้องถูกเลือกขึ้นมาโดยการจับฉลาก ของประธานที่ประชุมตามที่อ้างถึงในวรรค 2 ของข้อนี้

5. หากสมาชิกคนใดคนหนึ่งของคณะกรรมการ เสียชีวิต หรือลาออก หรือไม่ว่าด้วยสาเหตุอื่นใดก็ตาม ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนในคณะกรรมการได้อีกต่อไป รัฐภาคีที่เสนอชื่อสมาชิกผู้นั้นตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ ต้องแต่งตั้งผู้แทนอีกคนหนึ่งจากคนชาติของรัฐนั้นเข้ามาปฏิบัติหน้าที่สำหรับ วาระการดำรงตำแหน่งที่เหลือของสมาชิกผู้นั้น ทั้งนี้ภายใต้เงื่อนไขของการได้รับความเห็นชอบจาก บรรดารัฐภาคีสี่ส่วนใหญ่ ความเห็นชอบนั้นให้ถือว่าได้รับแล้ว เว้นแต่บรรดารัฐภาคีจำนวนกึ่งหนึ่งหรือมากกว่า ตอบปฏิเสธภายในหกสัปดาห์หลังจากที่ได้รับการแจ้งโดยเลขาธิการสหประชาชาติให้ทราบถึงการแต่งตั้งที่อุทธรณ์

6. คณะกรรมการต้องออกระเบียบการดำเนินการของตนเอง

7. ให้เลขาธิการสหประชาชาติจัดหาวิธีการ เจ้าหน้าที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่จำเป็น ต่อการปฏิบัติภารกิจที่มีประสิทธิผลของคณะกรรมการ และเลขาธิการสหประชาชาติต้องจัดการประชุม คณะกรรมการครั้งแรก

8. บรรดากรรมการของคณะกรรมการ ย่อมมีสิทธิได้รับการอำนวยความสะดวก เอกสิทธิ์และความคุ้มกัน สำหรับผู้เชี่ยวชาญที่ปฏิบัติภารกิจเพื่อประจำสหประชาชาติ ตามที่กำหนดในมาตราที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญา ว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันของสหประชาชาติ

9. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องร่วมมือกับคณะกรรมการ และให้ความช่วยเหลือสมาชิกของคณะกรรมการ ในการดำเนินการตามอาณัติให้บรรลุผลสำเร็จเท่าที่รัฐภาคีนั้นยอมรับหน้าที่ของคณะกรรมการ

ข้อ 27

ที่ประชุมของบรรดารัฐภาคีจะมีขึ้นอย่างรวดเร็วที่สุดสี่ปีและอย่างช้าที่สุดหกปีหลังจากที่อนุสัญญานี้มีผล บังคับใช้เพื่อประเมินการทำงานของคณะกรรมการ และเพื่อตัดสินตามกระบวนการที่ระบุไว้ในข้อ 44 วรรค 2 ว่าสมควรมีการถ่ายโอนหน้าที่ตรวจสอบอนุสัญญานี้ ตามหน้าที่ระบุไว้ในข้อ 28 ถึง 36 ของอนุสัญญานี้ ไปยังกลไกอื่นหรือไม่ ทั้งนี้ โดยไม่ตัดความเป็นไปได้ในการโอนหน้าที่ตรวจสอบแก่องค์กรใด

ข้อ 28

1. ภายใต้กรอบของอำนาจหน้าที่ที่ได้รับไว้ตามอนุสัญญานี้ คณะกรรมการต้องร่วมมือกับองค์กรสำนักงาน ทบวงการชำนัญพิเศษ และกองทุนของสหประชาชาติที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการประจำสนธิสัญญาต่างๆ ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามตราสารระหว่างประเทศ กลไกพิเศษของสหประชาชาติ องค์กรหรือองค์การระหว่างรัฐบาลระดับภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสถาบัน หน่วยงาน หรือสำนักงานของรัฐทั้งปวงที่เกี่ยวข้องที่ทำงานด้านการคุ้มครองบุคคลจากการบังคับให้หายสาบสูญ

2. ในการปฏิบัติตามอาณัติ คณะกรรมการต้องหารือกับคณะกรรมการประจำสนธิสัญญาระหว่างประเทศอื่นๆ ที่จัดตั้งขึ้นโดยตราสารระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนที่จัดตั้งขึ้นโดยกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง เพื่อประกันความสอดคล้องกันทั้งในเรื่องข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการดังกล่าว

ข้อ 29

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐต้องนำเสนอรายงานต่อคณะกรรมการ โดยผ่านเลขาธิการสหประชาชาติเกี่ยวกับมาตรการในประเทศที่ได้ดำเนินการเพื่อปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้อนุสัญญานี้ ภายในระยะเวลา 2 ปี หลังจากที่ยื่นสัญญานี้ มีผลบังคับใช้สำหรับรัฐภาคีนั้น

2. เลขาธิการสหประชาชาติต้องเปิดโอกาสให้บรรดารัฐภาคีสามารถเข้าถึงรายงานฉบับนี้

3. รายงานแต่ละฉบับ ต้องได้รับการพิจารณาโดยคณะกรรมการ ซึ่งต้อง ให้ความเห็น ข้อสังเกตหรือข้อเสนอแนะดังกล่าวตามความเหมาะสม และแจ้งความเห็น ข้อสังเกตหรือข้อเสนอแนะไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรัฐภาคีอาจตอบข้อมูลโดยการริเริ่มด้วยตนเองหรือตามคำร้องขอของคณะกรรมการ

4. คณะกรรมการ อาจร้องขอให้บรรดารัฐภาคีให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอนุวัติการตามอนุสัญญานี้

ข้อ 30

1. ญาติหรือผู้แทนทางกฎหมายของบุคคลที่หายสาบสูญ ที่ปรึกษาหรือบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจจากกลุ่มบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลใดที่มีส่วนได้เสียโดยชอบด้วยกฎหมาย อาจยื่นคำร้องให้มีการติดตามค้นหา และพบตัวบุคคลที่หายสาบสูญต่อคณะกรรมการได้ โดยให้ถือเป็นเรื่องเร่งด่วน

2. หากคณะกรรมการพิจารณาแล้วว่าคำร้องกรณีเร่งด่วนที่ได้ยื่นตามวรรค 1 ของข้อนี้

(ก) มิได้เป็นคำร้องที่ไม่มีมูลโดยชัดแจ้ง

(ข) มิได้เป็นการใช้สิทธิยื่นคำร้องเช่นว่าในทางที่มีขอบ

(ค) ได้มีการนำเสนอต่อหน่วยงานที่รับผิดชอบของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น หน่วยงานที่มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน ในกรณีที่มีช่องทางที่จะกระทำได้

(ง) มิได้เป็นการขัดต่อบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ และ

(จ) เรื่องเดียวกันมิได้อยู่ภายใต้การตรวจสอบโดยกระบวนการสืบสวนสอบสวนระหว่างประเทศ หรือการระงับข้อพิพาทอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน

ทั้งนี้ คณะกรรมการต้องร้องขอรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ของบุคคลที่ค้นหาดังกล่าว ภายในกรอบเวลาที่คณะกรรมการกำหนด

3. เมื่อคณะกรรมการพิจารณาข้อมูลที่ได้รับจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องตาม วรรค 2 ของข้อนี้ คณะกรรมการ อาจนำส่งข้อเสนอแนะรวมถึงคำร้องขอไปยังรัฐภาคีเพื่อให้รัฐภาคีกำหนดให้มีมาตรการที่จำเป็นทั้งปวง ซึ่งรวมไปถึงมาตรการชั่วคราวเพื่อระงับตำแหน่งและคุ้มครองบุคคลที่เกี่ยวข้องตามอนุสัญญานี้ และ แจ้งคณะกรรมการเกี่ยวกับมาตรการที่ได้ดำเนินการภายในเวลาที่กำหนด โดยคำนึงถึงความเร่งด่วน ของสถานการณ์ โดยคณะกรรมการต้องแจ้งบุคคลที่ยื่นคำร้องกรณีฉุกเฉินให้ทราบถึงข้อเสนอแนะและ ข้อมูลที่คณะกรรมการได้รับจากรัฐภาคีดังกล่าวในโอกาสแรก

4. คณะกรรมการต้องพยายามทำงานกับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องตราบใดที่ยังไม่ทราบชะตากรรม ของบุคคลที่ค้นหา บุคคลที่ยื่นคำร้องต้องได้รับแจ้งข้อมูลอย่างต่อเนื่อง

ข้อ 31

1. เมื่อให้สัตยาบันหรือในเวลาใดภายหลังจากนั้น รัฐภาคีอาจจะประกาศยอมรับอำนาจ ของคณะกรรมการ ในอันที่จะรับไว้และพิจารณาคำร้องเรียนทั้งปวงที่มาจากหรือกระทำในนามของ ปึงเจกบุคคลที่อยู่ภายใต้อำนาจตน ซึ่งอ้างว่าได้ตกเป็นเหยื่อจากการละเมิดทบบัญญัติต่างๆ ของอนุสัญญานี้ โดยรัฐภาคีนี้ คณะกรรมการต้องไม่รับคำร้องเรียนเกี่ยวกับรัฐภาคีที่ไม่ได้ทำการประกาศเช่นว่า

2. คณะกรรมการไม่สามารถรับคำร้องเรียนไว้พิจารณาได้ ในกรณีต่อไปนี้:

(ก) เป็นคำร้องเรียนที่ไม่ปรากฏนามผู้ส่ง

(ข) เป็นคำร้องเรียนที่ถือเป็นการใช้สิทธิยื่นคำร้องเรียนเช่นว่าโดยมิชอบ หรือขัดต่อบทบัญญัติ ของอนุสัญญานี้

(ค) เรื่องเดียวกันนี้อยู่ภายใต้การตรวจสอบโดยกระบวนการสืบสวนสอบสวน หรือกระบวนการระงับ ข้อพิพาทระหว่างประเทศอื่นที่มีลักษณะคล้ายกัน หรือ

(ง) ยังมีได้มีการใช้การเยียวยาภายในที่มีประสิทธิผลทั้งหมดจนถึงที่สุดแล้ว โดยกฎเกณฑ์นี้ ต้องไม่ปรับใช้ในกรณีที่การให้การเยียวยาเหล่านั้นยืดเยื้อออกไปนานโดยไม่สมเหตุสมผล

3. หากคณะกรรมการพิจารณาแล้วว่าคำร้องเรียนผ่านเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในวรรค 2 ของข้อนี้ คณะกรรมการต้องนำส่งคำร้องเรียนไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องต่อไป เพื่อร้องขอให้รัฐภาคีจัดทำข้อสังเกต และข้อคิดเห็นภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด

4. ในช่วงใดภายหลังจากได้รับคำร้องเรียน และก่อนที่จะมีการตัดสินใจว่าคำร้องเรียนนั้นมีมูล คณะกรรมการอาจนำส่งคำร้องไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้รัฐภาคีพิจารณาอย่างเร่งด่วนว่ารัฐภาคี จะดำเนินมาตรการคุ้มครองชั่วคราวเท่าที่อาจจำเป็นต่อการหลีกเลี่ยงความเสียหายที่ไม่อาจแก้ไขได้ ที่อาจเกิดขึ้นต่อเหยื่อของการละเมิดที่ได้อ้างถึง ในกรณีที่คณะกรรมการใช้ดุลพินิจของตน การกระทำดังกล่าว ไม่ได้ถือว่าเป็นการตัดสินใจเกี่ยวกับการยอมรับหรือตัดสินใจว่าคำร้องเรียนนั้นมีมูลแต่อย่างใด

5. คณะกรรมการต้องจัดการประชุมลับเมื่อพิจารณาบรรดาคำร้องเรียนตามข้อนี้ คณะกรรมการต้องให้ข้อมูลที่ได้รับการชี้แจงจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องแก่ผู้ร้องเรียน และเมื่อคณะกรรมการตัดสินแล้วว่าจะสิ้นสุดกระบวนการพิจารณา คณะกรรมการต้องแจ้งความเห็นของตนต่อรัฐภาคีและผู้ร้องเรียน

ข้อ 32

รัฐภาคีของอนุสัญญานี้ อาจประกาศในเวลาใดก็ได้ว่า ตนยอมรับอำนาจของคณะกรรมการที่จะรับและพิจารณาคำร้องเรียนว่ารัฐภาคีรัฐหนึ่งอ้างว่ารัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งมิได้ปฏิบัติตามพันธกรณีต่างๆ ของรัฐนั้นตามอนุสัญญานี้ คณะกรรมการต้องไม่รับคำร้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับรัฐภาคีที่มีได้มีการประกาศยอมรับดังกล่าว และต้องไม่รับคำร้องเรียนจากรัฐภาคีที่มีได้มีการประกาศยอมรับเช่นกัน

ข้อ 33

1. หากคณะกรรมการได้รับข้อมูลที่เชื่อถือได้ซึ่งบ่งชี้ว่ารัฐภาคีได้ละเมิดบรรดาบทบัญญัติของอนุสัญญานี้อย่างร้ายแรง ภายหลังจากหารือกับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการอาจร้องขอให้สมาชิกหนึ่งคนหรือมากกว่าไปเยือนรัฐดังกล่าวและรายงานกลับมายังคณะกรรมการโดยไม่ชักช้า

2. คณะกรรมการต้องแจ้งต่อรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเจตนาที่จะเยือน โดยระบุถึงองค์ประกอบคณะและวัตถุประสงค์ของการเยือน รัฐภาคีต้องตอบคณะกรรมการภายในระยะเวลาที่สมควร

3. หากรัฐภาคีมีคำร้องที่มีน้ำหนักเพียงพอ คณะกรรมการอาจพิจารณาเลื่อนหรือยกเลิกการเยือน

4. หากรัฐภาคีตอบรับการเยือน คณะกรรมการและรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องต้องทำงานร่วมกันเพื่อกำหนดรูปแบบของการเยือน และรัฐภาคีต้องจัดสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นทั้งปวงให้กับคณะกรรมการเพื่อการเยือนสำเร็จด้วยดี

5. ภายหลังจากการเยือน คณะกรรมการต้องแจ้งบรรดาข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของตนต่อรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 34

หากคณะกรรมการ ได้รับข้อมูลที่ปรากฏว่ามีสิ่งบ่งชี้ที่น่าเชื่อถือว่ามี การบังคับให้หายสาบสูญอย่างกว้างขวางหรืออย่างเป็นระบบในดินแดนภายใต้เขตอำนาจของรัฐภาคี ภายหลังจากขอรับข้อมูลสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งปวงจากรัฐภาคีนั้น คณะกรรมการอาจนำเสนอเรื่องดังกล่าวต่อสมัชชาสหประชาชาติ โดยเร่งด่วนผ่านทางเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 35

1. ให้คณะกรรมการมีอำนาจเฉพาะในเรื่องการบังคับให้หายสาบสูญซึ่งเกิดขึ้นภายหลังจากที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้แล้ว
2. หากรัฐใดเข้าเป็นภาคีอนุสัญญานี้ภายหลังจากที่อนุสัญญา มีผลบังคับใช้ พันธกรณีของรัฐนั้น มีต่อคณะกรรมการต้องเกี่ยวข้องเฉพาะการบังคับให้หายสาบสูญ ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังจากที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้สำหรับรัฐที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 36

1. ให้คณะกรรมการเสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับกิจกรรมของตนตามอนุสัญญานี้ ต่อบรรดารัฐภาคีและสมาชิกสหประชาชาติ
2. ก่อนที่ข้อสังเกตเกี่ยวกับรัฐภาคีจะได้รับการตีพิมพ์ในรายงานประจำปี รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องต้องได้รับแจ้งล่วงหน้าและได้รับเวลาพอสมควรในการให้คำตอบ รัฐภาคีนี้อาจร้องขอให้มีการตีพิมพ์ข้อคิดเห็นหรือข้อสังเกตของตนในรายงานดังกล่าวได้

ภาค 3

ข้อ 37

ไม่มีความใดในอนุสัญญานี้ ที่กระทบต่อบรรดาบทบัญญัติใดที่มุ่งคุ้มครองบุคคลทั้งปวงจากการบังคับให้หายสาบสูญซึ่งมากกว่าที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ และที่อาจระบุไว้ใน

- (ก) กฎหมายของรัฐภาคี
- (ข) กฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้บังคับสำหรับรัฐนั้น

ข้อ 38

1. อนุสัญญานี้เปิดให้รัฐสมาชิกสหประชาชาติทั้งปวงลงนามได้
2. อนุสัญญานี้อยู่ภายใต้บังคับของการให้สัตยาบันโดยรัฐสมาชิกสหประชาชาติทั้งปวง บรรดาสัตยาบันสารต้องมอบให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้
3. อนุสัญญานี้เปิดให้รัฐสมาชิกสหประชาชาติทั้งปวง ภาคยานุวัติได้ ให้การภาคยานุวัติมีผลเมื่อมีการมอบภาคยานุวัติสารต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 39

1. ให้อนุสัญญานี้ มีผลบังคับใช้ในวันที่สามสิบหลังจากวันที่มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่ยี่สิบต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

2. สำหรับรัฐแต่ละรัฐที่ได้ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติเข้าเป็นภาคีอนุสัญญานี้หลังจากที่มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่ยี่สิบแล้ว ให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ในวันที่สามสิบหลังจากวันมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารของรัฐนั้น

ข้อ 40

ให้เลขาธิการสหประชาชาติแจ้งต่อรัฐสมาชิกสหประชาชาติทั้งปวง และรัฐทั้งปวงที่ได้ลงนามหรือภาคยานุวัติเข้าเป็นภาคีอนุสัญญานี้ ดังต่อไปนี้

(ก) บรรดาการลงนาม การให้สัตยาบัน และการภาคยานุวัติ ตามข้อ 38

(ข) วันที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ ตามข้อ 39

ข้อ 41

ให้บรรดาบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ มีผลใช้บังคับกับทุกส่วนของสหพันธรัฐ โดยไม่มีข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นใด

ข้อ 42

1. ข้อพิพาทใดระหว่างรัฐภาคีตั้งแต่สองรัฐหรือมากกว่าที่เกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับของอนุสัญญานี้ ที่ไม่สามารถยุติได้โดยการเจรจาหรือโดยบรรดากระบวนการที่ระบุชัดเจนในอนุสัญญานี้ ต้องมอบข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดตามคำร้องของรัฐภาคีคู่พิพาทรัฐใดรัฐหนึ่ง หากภายในหกเดือนนับจากวันที่มีการร้องขอให้มีการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ คู่พิพาทยังไม่สามารถตกลงกันได้ในการจัดให้มีอนุญาโตตุลาการ คู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีสิทธิที่จะส่งข้อพิพาทนั้นไปยังศาลยุติธรรมระหว่างประเทศโดยการร้องตามธรรมนูญของศาล

2. รัฐอาจประกาศในขณะที่ยังลงนามหรือให้สัตยาบัน หรือภาคยานุวัติการเข้าเป็นภาคี ว่าตนไม่ถือว่าถูกผูกพันตาม วรรค 1 ของข้อนี้ บรรดารัฐภาคีอื่น ต้องไม่ถูกผูกพันตามวรรค 1 ของข้อนี้กับรัฐภาคีที่ได้ประกาศเช่นว่าไว้

3. รัฐภาคีใดที่ได้มีการประกาศตามบทบัญญัติใน วรรค 2 ของข้อนี้ อาจเพิกถอนคำประกาศนี้ในเวลาใดก็ได้ โดยการแจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 43

อนุสัญญานี้ ไม่กระทบต่อบทบัญญัติของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งรวมถึงพันธกรณีของอัครภาคีผู้ทำสัญญาภายใต้อนุสัญญาเจนีวา 4 ฉบับ ลงวันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 1949 และพิธีสารเพิ่มเติม 2 ฉบับ ลงวันที่ 8 มิถุนายน ค.ศ. 1977 หรือต่อโอกาสที่อำนวยให้รัฐภาคีใดอนุญาตให้คณะกรรมการกาชาดสากลเข้าเยี่ยมสถานที่คุมขังในสถานการณ์ที่ไม่ได้ครอบคลุมโดยกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

ข้อ 44

1. รัฐภาคีใดของอนุสัญญานี้ อาจเสนอข้อแก้ไขและยื่นข้อเสนอขึ้นต่อเลขาธิการสหประชาชาติ เมื่อได้รับข้อเสนอเช่นว่า ให้เลขาธิการสหประชาชาติส่งข้อแก้ไขที่ได้รับการเสนอนั้นให้แก่บรรดารัฐภาคีอนุสัญญานี้พร้อมกับคำร้องให้รัฐภาคีเหล่านั้นแจ้งให้ทราบว่าบรรดารัฐภาคีสันับสนุนให้มีการประชุมบรรดารัฐภาคีเพื่อพิจารณาและออกเสียงเกี่ยวกับข้อเสนอแก้ไขนั้นหรือไม่ ในกรณีที่ภายในสี่เดือนนับจากวันที่แจ้งข้อเสนอเช่นว่า หากปรากฏว่าบรรดารัฐภาคีอย่างน้อยหนึ่งในสามสนับสนุนให้มีการประชุม ให้เลขาธิการสหประชาชาติจัดให้มีการประชุมภายใต้ความอุปถัมภ์ของสหประชาชาติได้
2. ให้เลขาธิการสหประชาชาติส่งข้อแก้ไขใดที่ได้รับการรับรองโดยคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของบรรดารัฐภาคีที่เข้าร่วมการประชุมและออกเสียงในที่ประชุม ไปให้บรรดารัฐภาคีเพื่อให้การยอมรับ
3. ให้ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับรองตามวรรคสองของข้อนี้ มีผลบังคับใช้เมื่อสองในสามของบรรดารัฐภาคีของอนุสัญญานี้ได้ให้การยอมรับข้อแก้ไขนั้นตามกระบวนการของรัฐธรรมนูญของรัฐเหล่านั้นแล้ว
4. เมื่อบรรดาข้อแก้ไขมีผลบังคับใช้ ให้ข้อแก้ไขนั้นมีผลผูกพันบรรดารัฐภาคีเหล่านั้นที่ยอมรับข้อแก้ไขนั้น บรรดารัฐภาคีอื่นยังคงผูกพัน ตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้และข้อแก้ไขใดที่ยอมรับไว้ก่อนหน้านี้

ข้อ 45

1. ต้นฉบับของอนุสัญญานี้ ซึ่งมีตัวบทภาษาอาหรับ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปน ซึ่งมีคุณค่าเท่าเทียมกัน ต้องมอบให้เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษาไว้
2. เลขาธิการสหประชาชาติต้องส่งสำเนาอนุสัญญานี้ที่ได้รับการรับรองแล้วให้แก่บรรดารัฐทั้งปวงที่ได้อ้างถึงในข้อ 38

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
เลขที่รับ ๑๗๙
วันที่ ๓๐ ม.ค. ๒๕๖๐
เวลา ๑๖.๓๙ น.

ที่ นร ๐๕๐๓๗ (๒๗๗)

สำนักนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๑๐ มกราคม ๒๕๖๐

เรื่อง อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการบังคับให้หายสาบสูญ

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย อนุสัญญาฯ ในเรื่องนี้

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนออนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการบังคับให้หายสาบสูญต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นเรื่องด่วน ดังที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

จึงขอเสนออนุสัญญาดังกล่าว มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๒๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเอก
(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)
นายกรัฐมนตรี

กลุ่มงานบริหารทั่วไป
รับที่ ๒๒ / ๑๖๐ วันที่ ๒๐ / ม.ค. / ๖๐
เวลา ๑๖.๓๗ น. ส่ง พร.ม.
ดำเนินการประชุม

กลุ่มงานพระราชบัญญัติ
รับที่ ๗ / ๒๕๖๐
วันที่ ๑๐ / ม.ค. / ๖๐
เวลา ๑๖.๒๗ น.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๘ (ธนิดาฯ)
โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘
(๕152/E/แจ้งมติ)